

уволнение, защото единият свършил въ Русия, а другият носълъ „комитска брада“ (1875 г.). (Въ Сливенъ, въ училищнитѣ наредби турското правителство инкъкъ не се мѣсѣло. Стопанската часть на училищата е била подъ вѣдомството на училищнитѣ настоятелства, а съ учебнитѣ наредби се занимавали самитѣ учители. Тѣ даже често сж давали съвѣти и правѣли прѣдложения отъ характеръ вѣнъ отъ кржга на дѣйствиетъ имъ въ училищата.)¹⁾

За по-нагледно прѣдставяне хода на мжжкото училище въ Сливенъ до момента, когато то се обръща въ петокласно, за да бжде при освобождението обърнато въ гимназия, нека изложимъ списъка на учителитѣ му, извѣстенъ въ по-пълна форма отъ 1864 г. нататкъ.

Така, прѣзъ 1864—65 година сж учителствували: *Д. Чинтуловъ*, *Димитъръ Йоргакевъ* и *Яни Сотировъ* (все сливенци), а *Боровъ*, сжщо сливенецъ, билъ е основенъ учитель, заедно съ *Д. Ив. Инзовъ*.

Прѣзъ 1850—1863 г. *Никола Д. Боровъ* билъ основенъ учитель. Той се родилъ въ Сливенъ около 1837 г. Билъ способенъ учитель и даровитъ мжжъ. Притежавалъ е ясенъ гласъ, хубава дикция и артистически способности, а при това билъ даровитъ пѣвецъ на народни пѣсни, които пѣлѣ съ патосъ и извиквалъ възхищение. У частувалъ е като актьоръ-

¹⁾ Учрѣдениѣтѣ около 1870 г. у-шни настоятелства въ Сливенъ сж имали и свой уставъ. (вж. кондицитѣ на Слив. черква „Св. Димитъръ“, стр. 46. Учил. настоятелство се състояло отъ 6 члена, избирани отъ градската община. То имало за цѣль „да се грижи и промѣшлява за доброто урѣждане и за успехитѣ на градскитѣ, както и на селскитѣ училища“. Заседавало всѣка седмица, въ четвъртъкъ, въ една отъ училищнитѣ стаи, заедно съ учителитѣ. Имало и единъ писаръ да държи „редовенъ протоколъ“ за всѣко разискване и рѣшение, подписванъ отъ всички членове. Програмитѣ на училището сж се нареждали отъ това настоятелство заедно съ учителитѣ. То давало билети за записване на ученицитѣ и имъ искало „уверителна разписка“ за „редовното имъ слѣдване до една година.“ По-малкъкъ ученикъ отъ 6 години не се приемалъ

Училищното настоятелство, пакъ съгласно устава си, давало всѣка недѣля копия отъ рѣшенията си на градската черковна община. По увольняване на учитель долагало се на тая община и тамъ се вземало окончателно рѣшение. По сжщия начинъ ставало и назначаването на учители и учителки. По-нататкъкъ се казва, че никой освѣнъ училищното настоятелство не е можалъ да иска отчетъ отъ учителитѣ за тѣхното поведение, „както въ училището, тѣй и по вѣнъ.“ Ако заинтересуваната страна въ случая не е била доволна отъ мнѣнието на настоятелството, тогава тя се отправяла къмъ градската община (1870 г. Юлѣя 26, Сливенъ). Отъ тукъ се види, че прямо слѣдъ разрѣшението на черковния въпросъ, сливенци пристѣпили къмъ автономното организиране на своитѣ просвѣтителни институти.

За издържането училищата въ Сливенъ е спомогнало и събирането на прѣкжснатата влдищина споредъ царското ираде, по 4 гроша на вѣнчило въ града. Това станало отъ 8-и януари 1870 г. по инициативата на старѣшинитѣ на 10-тѣ махали въ Сливенъ.

Отъ сжщитѣ кондици се вижда, че вѣнъ отъ училищното настоятелство, тукъ било учрѣдено и „училищно надзирателство“.